

Verslag 19^e Ullekendag 2014.

Wat een wedstrijd gisterenavond (zondag 29 juni 2014): Nederland – Mexico. Volgens Johan Crujff de beste 20 minuten voetbal van dit toernooi tot nu toe. Dit moest de schrijver even kwijt, want hij lag te slapen tijdens de wedstrijd. Al met al een mooi resultaat voor het Nederlands elftal waar we natuurlijk allemaal trots op zijn. Maar goed we zouden over de 19^e Ullekendag een kort verhaaltje schrijven. Tijdens de laatste woorden van onze Wil werd nog een oproep gedaan wie dit verslag zou maken, maar niemand voelde zich geroepen. Wel jammer want van zo'n mooie en gezellige dag is best een mooi verhaal te maken. De schrijver kan helaas niet vanaf het prille begin iets verhalen omdat hij een twintig minuten later kwam dan de afgesproken tijd en de Ulleken kennende zullen er vast al een aantal voor 13.00 uur aanwezig zijn geweest. Iedereen was aanwezig behalve Nelleke, Tommy en de kinderen, Theo, Miranda en hun kinderen en Jolanda en Jerry.

Onze Wil had met haar crew, Linda, Marion, Roy en Dave gezorgd voor eigengemaakte arretjes cake en zelfgemaakte muffins voor bij de koffie en thee. Tijdens het koffiedrinken werd al gauw duidelijk dat de kleinkinderen het goed naar hun zin hadden. De meesten waren buiten op het speelplein bij 't Akkertje aan het spelen of aan het voetballen. Maar de ouderen deden daar niet voor onder. Zij amuseerden zich door met elkaar in gesprek te gaan en de laatste nieuwtjes te vertellen en aan te horen. Zo hadden Ger en Tiny hun huis in Middelaar verkocht en inmiddels al een nieuw huis in Gennep gekocht. Toch allemaal binnen een zeer korte tijd tijdens hun vakantie geregeld. Proficiat. Wij wensen jullie veel geluk in jullie nieuw onderkomen. Ook het verhaal van Bas Verhoeven over de Dender in Millingen a/d Rijn dat in de Gelderlander heeft gestaan kwam ter sprake. Al gauw werd duidelijk dat de afgelopen jaren onze Mari goed naar de oudste vier heeft geluisterd. Vroeger toen wij in Millingen woonden gebeurde dat absoluut niet.

Na de koffie heette onze Wil iedereen van harte welkom en in het bijzonder het aanstaande bruidspaar Lidian en Bram. Wij zouden gaan wandelen en zoals te doen gebruikelijk bij een vrijgezellenfeest werden Lidian en Bram door Marion en Linda versierd met een sluier en een hoge zwarte hoed en beiden met een sjerp. De tekst op de sjerp van Bram luidde: "Ja ik wil" en van Lidian "Bride to be". Na deze plechtigheid werden de groepen samengesteld. De captains zijn van oudsher al bekend, Ger, Theo, Ben, Jan, Mari en Wil. Maar hoe de teams werden samengesteld zal voor mij altijd een raadsel blijven. Ons team bestond o.a. uit Tiny, Wesley, Roy, Tom, Meike, Janne en mezelf. Vraag me niet wie van de overige Ulleken bij welke groep zat. Dat is me nu nog steeds niet duidelijk. Enfin, de groepen waren geformeerd en we zouden gaan wandelen. Iedereen werd

aangeraden om de paraplu en de regenjas mee te nemen want het zag er zeer dreigend uit buiten. Doch de organisatie had voor een verrassing gezorgd. We hoefden alleen maar naar het nabijgelegen gebouw te lopen waar de gymzaal in was gevestigd.

Hier had de organisatie een zestal spellen klaar gezet, van spijkerpoepen, elastieken tot blindemannetje (-vrouw) spelen toe. Dit was dus gesneden koek voor oma Tiny. Het steggelen begon al direct bij ons eerste spelletje. Met een nylon kous, waarin een bal was geplaatst, over je hoofd twee met water gevulde flessen proberen omver te werpen. Je mocht alleen door bewegen van je hoofd de bal in beweging brengen. Nee denkt Tiny. Ik pak de nylonkous in mijn hand en binnen een mum van tijd lagen beiden flessen om. Wesley had zelfs niet in de gaten hoe snel dit was gegaan. Hij zou de tijd opnemen. Gelukkig stonden de flessen geparkeerd op de douche en je raadt natuurlijk al wat er gebeurde toen wij de douche verlieten. Juist ja. Bij ons tweede spelletje: “spijkerpoepen”. ging het al niet beter met Tiny. Zij is toch wel de ster van de Ulleken wat steggelen betreft. In plaats van het touwtje om haar middel te hangen met de spijker naar beneden en met de heupen te wiegen pakte zij de spijker tussen haar benen vast en poepte op deze manier de spijker in de fles. Of ze pakte het emmertje dat er naast stond en poepte de spijker daarin. Wesley probeerde nog wel met zijn mobieltje de juiste tijden te noteren, maar dat mislukte totaal bij Tiny. Zo ook bij Meike. Tiny kon het niet nalaten om achter de rug van Meike de spijker vast te pakken en in de fles te deponeren. Ik weet niet wie het snelste was, en daar ging het uiteindelijk ook niet om. Het ging om de gezelligheid en het bij elkaar zijn en het kletsen onderling. Het volgende spel was met een balletje op een lepel langs de pionnen lopen. Ons was niet duidelijk of dit al slalomend was bedoeld of links dan wel rechts van de pionnen er langs lopen. Maar iedereen deed zijn best de lepel en het balletje al vasthoudend, (stond in de regels), het parcours zo snel mogelijk af te leggen. Het vierde spelletje voor ons was in een minuut zo snel mogelijk dribbelen met de bal. Wesley en ik zouden tellen. Het was toch frappant dat Wesley en ik een afwijking steeds hadden van drie dribbels per minuut bij een paar deelnemers. Wesley had 216 en ik had 213 dribbels geteld. Echter toen Wesley zelf dribbelde kwamen we beiden op hetzelfde uit: 219. Omdat Tiny bij de vorige drie spellen zoveel steggelde hadden Wesley en ik besloten om haar 25 dribbels minder toe te kennen.

Hierna werd een pauze ingelast. En dat was ook maar goed ook. De senioren onder ons vonden het moeilijke maar vooral vermoeiende spelletjes. De snoepjes en de spekkies gingen vlot rond en al gauw was iedereen weer in gesprek over de spelletjes en over wat men de komende tijd wil gaan doen. Een aantal afspraken werd hier en daar gemaakt. Maar dat zal pas allemaal na de vakanties gaan plaatsvinden. Alleen de afspraken voor de bruiloft van Lidian en Bram a.s. vrijdag vallen nog net vóór de vakanties. Ook werden her en der diverse foto's gemaakt. Van spelende kleinkinderen en pratende ouders en grootouders. Na dit intermezzo

werden we weer naar binnen gedirigeerd om het vervolg van de spellenmiddag af te maken.

Onze ploeg moest vervolgens individueel en geblinddoekt en met behulp van de “captain” een parcours afleggen. En eigenlijk hoef ik het niet meer te vertellen. Tiny liep met een “open” blinddoek over de hindernissen. De captain hoefde niets te doen. Zelfs over het bankje en de koproel op de mat ging vlekkeloos. De anderen van de ploeg deden het wat serieuzer. Alhoewel hier en daar toch ook vraagtekens bij gezet kon worden. Vervolgens werd ons laatste spel gespeeld: “elastieken”. Tom kwam het hoogste van allemaal. De elastiek werd op borsthoogte geplaatst en met gemak maakte hij de diverse benodigde sprongen. Goed gedaan Tom. Roy heeft ook nog zijn best gedaan. Het hoogste elastiek zat op bilhoogte. En gelukkig deed Tiny niet mee. Begrijpelijk want bij dit spelletje kon zij niet steggelen. Al met al was het een gezellige boel met leuke spelletjes. Hoe de andere teams het ervan hebben afgebracht is mij niet duidelijk. Zo in de zaal kijkend weet ik wel dat iedereen fanatiek meedeed. Iedereen wilde eerste worden. Nou ja..... de uitslag stond eigenlijk bij voorbaat al vast.

Na deze spelletjes werden we weer naar 't Akkertje geloodst. Hier konden we even napraten over de spelletjes onder het genot van een versnapering. De droge witte wijn, de biertjes, de colaatjes en de Jägermeister kwamen op tafel in afwachting van wat zou gaan komen. Ondertussen werden buiten op het speelhuisje foto's gemaakt van de hele familie. Eerst de neven en nichten en hun partners, daarna neven en nichten en hun partners en de kinderen. Vervolgens de kleinkinderen en als laatste de opa's en oma's. Het zijn mooie foto's geworden voor het nageslacht. De vraag blijft ons toch achtervolgen indien deze foto's ergens in een familiealbum worden opgenomen of men over pakweg 30 jaar nog weet wie wie is en waar die persoon bij hoort. Wij ouderen zullen dat waarschijnlijk niet meer meemaken. Stel je voor onze Ger is dan bijna 100, onze Theo 99, Ben 97, Jan 96, Mari 92 en onze Wil 85. Veel succes allemaal om deze leeftijd te halen.

Na de fotosessie ging iedereen weer naar binnen. Een aantal kinderen bleef buiten spelen, voetballen en weer anderen gingen naar binnen om te gaan punniken. Ik heb er een mooie armband aan overgehouden met dank aan Evelin. We moesten nog even wachten voordat we aan het koud en warm buffet konden beginnen en om deze tijd te doden had de organisatie een leuk spelletje bedacht. De jongens tegen de meisjes. Vier meisjes en vier jongens kregen ieder twee letters omgehangen. Men moest dan binnen zo kort mogelijke tijd een antwoord tonen op de vragen die door de quizmasters Linda en Marion werden gesteld met de letters die men om de hals had hangen. Ik meen dat de meisjes acht antwoorden goed hadden tegenover de jongens zes. Het was in ieder geval een hilarisch schouwspel voor de aanwezigen.

Inmiddels had Keurslager Hermanussen het koud en warm buffet opgesteld. De koude schotel was in de vorm van een boot geflankeerd door schalen met koude groenten en spareribs, saté, heerlijke “goulash- hacheeachtig iets” en een schaal met kip en groenten. Het e.e.a. werd afgemaakt met voldoende stokbrood en kruidenboter. Het a.s. echtpaar Bram en Lidian werd uitgenodigd om het buffet te openen als oefening op komende vrijdag. Al gauw volgden de overige Ulleken. De spareribs gingen er in als warme broodjes. Iedereen was ervan overtuigd dat deze spareribs inderdaad de lekkerste van Nederland zijn. Het overige van het buffet was ook prima verzorgd en smaakte overheerlijk. Ondertussen liep het tegen 18.00 uur en een paar voetbalfanatiekelingen wilden toch wel een glimp van de wedstrijd zien. Er werd dus alles op alles gesteld om toch maar wat van het voetbal te zien. Buiten deden de kinderen niet onder voor het Braziliaanse geweld. Er werd driftige gevoetbald tussen Rik en Joost enerzijds en Sven en Ward anderzijds. Wie er heeft gewonnen werd ons niet duidelijk gemaakt. Maar beide teams waren aardig aan elkaar gewaagd. Na het eten werden we verrast op overheerlijke Heldro ijs met wafels. Vervolgens kregen we nog koffie met arretjescake als extra toetje na. Niemand is wat tekort gekomen. Want er bleef nog van alles over van het buffet.

Tegen 20.00 uur nam onze Ger het woord en bedankte Wil, Linda, Marion, Roy, Dave en Kaylee voor de geweldige organisatie en ook namens alle Ulleken voor de kei leuke en gezellige middag. Wil nam het woord over van onze Ger en meldde dat zij en haar crew dit graag hebben gedaan. Iedereen was benieuwd naar de uitslag van de spelletjesmiddag en tot ieders verrassing werd niet Tiny uitgeroepen tot de beste in spelletjes maar onze Theo. Hij kreeg dan ook het lantaarntje van onze Wil uitgereikt met een paar fikse kussen. Hierna ging iedereen afscheid nemen en vertrok tevreden en voldaan huiswaarts.

Wil, Linda, Roy, Marion, Dave en Kaylee hartstikke bedankt voor de organisatie van deze leuke, gezellige, sfeervolle, sportieve en zonnige Ullekendag. Dit is er weer een die in de annalen bijgeschreven kan worden.

Tot zover dit verslag van de 19^e Ullekendag. Dit is beschreven vanuit de optiek van een deelnemer. Natuurlijk zijn er nog veel meer gebeurtenissen te benoemen van deze Ullekendag, maar als schrijver kun je niet alles meemaken en of opschrijven. We gaan in ieder geval op voor de 20^e Ullekendag volgend jaar. Het 4^e lustrum van de Ullekendag. Toch een heuglijk feit!!!!

20e ULLEKENDAG:
zaterdag 27 juni 2015